

управ. комитетъ на социалфашиститѣ отъ БУС, които на всеуслушание и при всички удобни случаи, когато трѣбва да засвидетелствуватъ своитѣ вѣрноподаннически чувства къмъ съвременната буржуазна държава и отечество, деклариратъ, че сж противъ всѣки методъ на насилие и сж за еволюционното развитие и като голѣма заслуга си приписватъ спасението на България отъ българскитѣ болшевики, въ случая „приветствуватъ съ чувство на най-дълбока симпатия дѣлото на Руската революция“, която, известно е и на децата, стана не по еволюционенъ, а по революционенъ начинъ и 3) че това приветствие е изпратено и се подобрява дѣлото на революцията, само защото революционната власт по онова време бѣ въ ржцетѣ на есеритѣ (социалреволюционеритѣ) и меншевикитѣ, начело съ Керенски, а не въ ржцетѣ на болшевикитѣ, противъ които общодѣлцитѣ, заедно съ Керенски и цѣлата задгранична папlachъ отъ социалпредатели и бѣлогвардейци, днесъ, пакъ начело съ сжщия Керенски, се борятъ чрезъ всички безчестни и мръсни срдства, като за тая целъ най-безскруполно и неограничено се използва органа на „неутралния“ БУС. На подобни противоречия и безподобни срамни и позорни падения, всѣки добросъвестенъ учителъ ще признае, сж способни само продажнитѣ социал-фашисти — продажностъ, която достига до мерзостъ!

Другъ примѣръ: презъ 1905 год. общодѣлцитѣ заставиха учителитѣ тѣсни социалисти да напуснатъ Съюза, защото се обособявали въ партийни групи. Обаче, учителитѣ широки социалисти като *партийна група* наложиха излизането на тѣснятѣ отъ Съюза. Тогава, на 24. IV. 1905 год., членоветѣ на тѣхния управ. комитетъ издадоха 2 тайни окржжни до учителитѣ широки социалисти, да се мобилизиратъ и на всѣка цена да взематъ управата на Съюза въ свои ржце противъ учителитѣ „тъмни сили“, числящи се днесъ въ разнитѣ буржуазни партии. Акционниятъ комитетъ на широкитѣ социалисти, състоящъ се отъ Романовъ, В. Чалжковъ и Г. Стояновъ, заедно съ редактора на в. „Съзнание“, писаха въ позивитѣ:*)

„Сега, отърсени отъ тѣхъ (тѣснятѣ) намъ предстои да продължимъ досегашната съюзна ползотворна дейностъ, да удвоимъ съюзнитѣ редове, да вложимъ идеенъ смисълъ въ бждецитѣ съюзни работи. . . Това е нашъ дългъ, колкото съюзенъ, *толкова и партийенъ*. Преди всичко, ние трѣбва да *увеличимъ числото на ония, които симпатизиратъ на съюзната кауза, които се въодушевяватъ отъ партийното дѣло. Това, въ сжщностъ, ние вършихме и до сега*“.

„Следъ излизането на тѣснитѣ, идейниятъ товаръ на Съюза и цѣлата отговорностъ по него пада на насъ — широкитѣ социалисти. Това трѣбва да се познае добре и съобразно съ него да се предприеме работа отъ наша страна, както за въ полза на съюза, *тѣй и за нашето политическо върью*“.

*) Позивитѣ издѣло сж печатани въ „Учителска искра“. год. I., бр. 4 отъ 25. IV. 1905 год.